

Inleiding

Dit drieluik heb ik geschreven naar aanleiding van mijn ontmoeting met Monique Cerpentier, een bijzondere en helderziende vrouw in Enschede, die ik op 2 augustus per ongeluk via Hyves ontmoette. Na wat schokken en zoeken in het begin en nog steeds ervaar ik naar, van en met haar meer liefde en ruimte dan ik ooit met een vrouw heb ervaren. Ondanks - of juist dankzij- het feit dat wij geen 'relatie' samen hebben.

1. Socrates 2.0 (23-8-10)

Socrates heette de wijste man van Griekenland te zijn geweest. Naar eigen zeggen omdat hij het land doortrok en aan iedereen vroeg wat zij wisten. Na ieder antwoord ontdekte hij iets nieuws. En tenslotte had hij zijn eigen antwoord: hij was de wijste man van Griekenland (vrouwen telden toen kennelijk niet mee), omdat hij als enige wist dat hij niets wist.

Maar, er zou ook wel eens een modernere versie mogelijk kunnen zijn - aangezien wij nu niet alles weten over het oude Griekenland. Voor de zogenaamde 'ijstijd' was er ook al technologie die wij nu nog steeds niet terug hebben!

Versie 2.0 van het verhaal van Socrates is dat hij een beetje verlegen was en op de prehistorische www.relatieplanet.gr ging. Daar deelde hij op de chat aan alle Griekse meisjes zijn 'horzelsteken' uit. De een na de ander sloot geschokt of beledigd de chat! Toen hij echter bijna de hoop had opgegeven (er leek met het laatste Griekse meisje wel iets mooi te ontstaan, maar zij bleek een schorpioen te zijn, die haar steken niet kon doseren), besloot hij toch op een meisje in een uithoek van het land te reageren - hij herkende haar profielfoto vagelijk op www.hyves.gr, toen hij wat adressen van bekenden zocht.

En wat wilde het lot? Hij hield meteen van haar en zij van hem! Hij hoorde van anderen op de chat, die haar wel eens hadden gezien, dat ze gek was, met iedereen ruzie maakte ("Aha, ook een horzel! Komt dat even mooi uit...", dacht hij) en ook nog erg mooi was. Omdat zij wel erg ver weg woonde en het een beetje te druk had om het land door te lopen, en Socrates al oud en slecht ter been was, konden zij elkaar niet meteen zien. Toch had hij zo een postduif willen sturen om haar ongezien ten huwelijk te vragen!

En toen wist hij het! Eureka, heette dat toen daar. Hij wist zeker dat hij niet wist of ze echt mooi was.... Maar ja, wat maakte dat eigenlijk uit. En dus zond hij de postduif.

Op een goede (voor hem, voor ons slechte) dag kwam Zeus brullend van het lachen de berg Olympus op. Toen hij uitgeschaterd was, vertelde hij de andere goden over zijn nieuwe - volgens hemzelf briljante - vinding: hij had de mensen, die tot dan toe volmaakt gelukkige, tweeslachtige en hele wezens waren, met zijn zwaard doormidden gekleefd. Zodat zij volgens hem de rest van hun tijd en enorme energiepotentieel zouden verspillen aan het zoeken van hun ontbrekende wederhelft."

Bron: Michael Tsarion - Atlantis, Alien Visitation & Genetic Manipulation

2. Don Socrates meets het Orakel van Twente (24-8-10)

Nadat Socrates (die dus eigenlijk helemaal niet zo oud was, maar wel slecht ter been) de postduif had gestuurd naar het meisje in de uithoek van het land, gebeurde er iets onverwachts. Voor hem althans. Ze zei dat ze het wel lief vond, maar dat ze zoveel postduiven kreeg, het hele jaar door. Socrates schrok zich rot. Hij wilde haar niet *echt* meteen ten huwelijk vragen (da's een beetje te bizar, na alleen wat chatten en bellen, toch?), maar haar alleen een inkijkje in zijn blije hart geven! En dat was zelden zo blij geweest, vandaar die duif als symbool.

Door haar opmerking (of door hoe die binnen kwam, als bij een blij kind die een mooie tekening geeft en dan

hoort 'ach, ik heb er al zoveel - gooi maar weg') wilde hij hard wegrennen. Hij was zo gewend om alleen te zijn. En hij wist dat hij alleen maar echt goed functioneerde als hij niets te verliezen had. Met dit orakel voelt dat anders, want ineens kwam er hoop op en dat soort dingen. 'Zou het dan toch mogelijk zijn...?' Dat soort zinnnetjes. Nou was-ie nog wel zo Socratisch dat hij wist dat hij dat nu helemaal niet kon weten. Eerst maar eens elkaar ontmoeten zou een aardige tweede stap zijn, toch? Want waar zij alles zag, voelde hij weer alles. Natuurlijk had hij haar horen zeggen dat er nog steeds een vertrokken mijnheer in haar hart woont! En tegelijkertijd hoorde hij nog drie stemmen in haar, zoals altijd wanneer hij met iemand praatte.

Bij een onbekende kon hij dan wat prikken, wat vragen en - als diegene dan niet reageerde of bewoog - die ander gewoon goeie reis wensen en verder gaan. Bij haar niet! Het lukte hem gewoon niet en wist niet waarom. "Alleen ga je sneller, samen ga je dieper", was laatst een Dagelijkse Gedachte. Zou dat het zijn? Of was het dat zijn horzelprikken en vragen nu richting misten? En misschien dat ook haar blik wat troebel was, nu het haarzelf betrof? Ze waren toch ook allebei mensen, met van die blinde vlekken en issues enzo? Ook dat wist hij niet en hij vond ook dat hij dat niet mocht vragen aan haar. Hij wist wel wat hij voelde, op allerlei lagen tegelijk, maar niet of dat zuiver was, zoals hij dat voor en bij anderen wel kon onderscheiden. Zonder haar gezien te hebben, kon hij echt niet voor zichzelf bepalen of wat hij bij haar en tussen hen en in zichzelf echt was, nu of in een mogelijke toekomst, of gewoon een oude hoop die hij nu maar weer eens op haar projecteerde...

Maar ja, zij zou vorige week eerst 2,5 dag komen, toen een halve zaterdag en toen helemaal niet. Dat was ook niet voor niks. Want dat gaf hem de gelegenheid eerst via Atlantis en Lemuria naar zijn eigen planeet / energie te reizen, daarna de enorme angst die opkwam met zijn lieve gids door te komen en tenslotte de naaldhakken in zijn hart te voelen en daar maar gewoon bij te blijven - ondertussen het liedje 'Babel' zingend. Hoe dit nou allemaal voor het Orakel was, wist hij niet goed. De mail bleek niet zo'n gelukkig kromcommunicatiemiddel hiervoor te zijn.

De Dagelijkse Gedachte van vannacht (toen het orakel de net overleden moeder van die andere mijnheer op bezoek bleek te hebben gekregen, die haar van alles heeft duidelijk gemaakt, schreef ze) was: "Staar je niet blind op een deur die gesloten blijft, maar kijk om je heen naar een deur die open staat." Socrates vroeg zich af of dat nou voor hem gold, voor haar of juist voor allebei. En hij moest wel een beetje grinniken, in zichzelf, want zij vond het nog niet leuk. Ondanks de 'valse nichten' foto, die Socrates haar - brullend van het lachen en lichtelijk zenuwachtig - met de titel 'Weet je wel zeker dat je mij als familielid wilt hebben?' opstuurde. Want ze had hem - een beetje bits - verteld dat hij als familie aanvoelde en dat hij weer eens te eigenwijs was geweest om niet naar haar te luisteren.

Dat leek haar enig. Wordt vervolgd...

3. Over Potten & Ketels (18-9-'10)

Soms wist Socrates nog wel iets zeker. Dat hij van Moon hield, bijvoorbeeld. Of welk spel tussen vrouwen en mannen hij compleet zat was en wat hij wel wilde. En dat dit ook gold voor veel vrienden en vriendinnen van hem. Of wat er in een specifiek artikel had gestaan, zo'n vijftien jaar geleden. Toen zat hij in de wachtkamer van zijn huisarts en las daar in de Jonas een artikel over tweelingzielen. Na jaren zoeken bleek het artikel onvindbaar te zijn. Maar kennelijk zat het zo in zijn geheugen gegrift, dat hij het hier kan reproduceren; inclusief zijn lichtelijk ironische ondertoon van toen.

Al enige tijd verblijf ik regelmatig in een wereld, die zichzelf 'spiritueel' noemt. Ik lees boeken, bezoek festivals en workshops, doe mee. En verbaas me. De zoektocht naar geluk, die in de rest van de maatschappij via materie bewandeld wordt, wordt in deze, 'hogere' wereld in een nog veel hoger tempo nagejaagd. Met als gevolg nog ongelukkiger mensen. Al enige tijd proberen ik er dan ook achter te komen waar dat ultieme geluk dan in gevonden zou moeten worden. Dat blijkt de 'tweelingziel' te zijn; een soort toppunt van spiritueel levensgeluk. Alleen blijkt ook niemand te kunnen beschrijven wat dat is. Bij doorvragen krijg ik antwoorden als 'degen met wie 't gewoon klikt, die je *echt* begrijpt, met wie je lekker op de bank kan zitten zappen'. Vreemd vind ik dat.

Vreemd, want als ik kijk naar de mensheid als soort, is bijna niemand genoeg emotioneel ontwikkeld om een verstandhouding als deze aan te kunnen, om 'gewoon' gelukkig te zijn met zichzelf of een ander. Zo goed als iedereen loopt rond met emotionele littekens, bedekt onder lagen verdedigingsmechanismen en vernis van beschaving. De beste daarvan is: 'zo, ik ben er klaar mee!'

'Ego', heet dat in deze wereld, en van ego moet je zo snel mogelijk af om verlicht te worden. Want oordelen en al die anderen dingen die het ego doet, is slecht (is dat ook weer niet een oordeel? Het zal wel aan mij liggen). Maar iedereen die aan die verdediging rommelt, wordt op afstand gehouden: die nemen mij niet serieus, zien mij niet voor wie ik ben, zien mijn grootsheid niet, erkennen mijn Diepere Zelf niet, geven mijn talenten niet de ruimte om tot bloei te komen, trekken mijn energie weg, brengen mijn aura uit balans, handelen alleen maar uit hun lagere chakras. De abstracte termen zijn kennelijk niet van de lucht, wanneer een spiritueel iemand zich bedreigd voelt.

Als beginneling in deze complexe wereld komt dan een tamelijk eenvoudige vraag in mij op: zou het niet kunnen dat mensen elkaar opzoeken om elkaars littekens open te ratsen. Snel, zonder waarschuwing vooraf en zo diep dat het bloed de wond goed kan zuiveren? Zoals een goede verpleegster zou doen? Dan zou 'die klootzak', die zo over je heen liep dat je *nooit* meer over je grens laat gaan, toch eerder je tweelingziel geweest zijn dan de man die nu gezellig naast je op de bank zit? Of de 'feeks van een ex' die je aanpraatte dat als je een premature ejaculatie had, dat betekende dat je helemaal niet van haar hield en een egoïst was. Waardoor je ontdekte dat je je eigenwaarde af liet hangen van een mooie mevrouw met weeffouten in haar karakter. Was dat ook niet je tweelingziel, die je een zetje gaf op weg naar een completer en heler leven?

Bovendien: zouden de enkele mensen op deze wereld, die met zichzelf echt zo ver zijn dat zij hun eigen emotionele trauma's en wonden hebben genezen en gelukkig zijn met zichzelf, überhaupt interesse hebben om samen op de bank te gaan zappen? Willen die nog wel zo per se 'begrepen of serieus genomen of gevoed worden'? Ik denk het niet, want dat geven zij zichzelf. Die gaan eerder iets zinnigs met zichzelf en elkaar doen. En vaak eerder gericht op anderen dan op zichzelf.

(dit is mijn bewerking van een artikel uit Jonus, van rond 1995. De strekking is hetzelfde. Als iemand het origineel heeft of de oorspronkelijk auteur weet, hou ik me aanbevelen!)

Socrates lette goed op zijn binnenkant de laatste tijd, waarbij het hielp dat zijn angst voor pijn aan het verdwijnen was. Hij was twee weken daarvoor naar het Orakel toe gereden. Mank als hij was had hij geprobeerd of hij in de stijgbeugel van zijn paard Tweetie kon klimmen, en toen dat lukte was hij spoorslag naar de andere kant van Griekenland gereden. Wel had hij nog een sms gestuurd met de tekst: "Als Mohammedina dan niet naar Frankrijk meegaat, komt de berg wel naar het Orakel toe". Die sms kwam nooit aan en het Orakel, die enigszins aangeschoten in de plaatselijke taverne stond te dansen, schrok zich een hoedje! Die dagen hadden zij samen een zodanige ervaring van liefde, ruimte en verstillend beleefd, dat mensen daar normaal gesproken tien jaar voor op een berg zouden moeten gaan zitten.

Maar kwam er ruis op lijn. De reden maakt niet eens uit hier. Teksten van smsjes van het Orakel naar Socrates veranderden van 'ik hou van je' en 'mis je!' naar 'sorry', 'geef me de ruimte' en 'liefs'. Wachten, zoeken, hopen? Niet naar een 'relatie', maar naar dat gevoel van ruimte, oneindig begrip en stille liefde. Wetend dat die daarmee nooit terug zouden komen. Weer datzelfde liedje? Socrates wist het weer eens niet, maar herkende zijn emoties wel. Waren die erg belangrijk? Om te voelen wel, want dat geeft ze de ruimte om er te mogen zijn. Maar om op te handelen? Ach, nee. Dan gaat hetzelfde, kansloze spel weer eeuwig door. En wie kan eigenlijk wat winnen in dit spel? Gaat het wel om het winnen of om het spelen? Scores worden vergeten, het gevoel van mooi spelen nooit. Maar zijn wij – mannen en vrouwen – dan niet vergeten af te spreken welk spel wij eigenlijk samen willen spelen, al heel lang gespeeld hebben via de generaties voor ons, en wat wij samen eigenlijk 'mooi spel' vinden – vanuit het perspectief van beide 'kanten'?

Deel 4: Socrates' toegift - over vriendschap en dat soort 'dingen' (27-9-'10)

Douglas Adams schreef ooit *The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy*, een van de betere boeken van de moderne literatuur. Het was een trilogie in vijf delen. Daar ben ik nu bijna, maar Koningen (en Koninginnen) moet je nooit naar de kroon steken – dan steken ze terug, zoals ik meermalen heb gemerkt. En ik – als valse nicht die ik deels kan zijn, zoals je aan de foto kon zien – dan ook weer.

Toen ik Monique deel 3 in concept stuurde, werd ze boos. Deels voorstelbaar en deels voorspelbaar. Ze voelde zich in een hoek gedrukt, ik had teveel ego in plaats van berusting, was te eigenwijs, verspeelde zelf de kans op een vriendschap met haar, enzovoorts. Tsja. De daarop volgende mailuitwisseling en de die uitwisseling afsluitende brief aan haar, bleken samen een prachtige illustratie te zijn van precies die dynamiek, die ik op 6 november met jullie samen wens te beëindigen en op 7 november GRAAG nieuw leven in blaas. Ik heb dus wederom iets buiten mij gezocht, dat ik alleen in mijzelf kan vinden...

De brief zal ik hier niet weergeven, hoewel die net zo persoonlijk als onpersoonlijk is, maar wel wat ik er zelf uit haalde – met eerst een kort vervolg op de intro, waarna ik vertelde over mijn Eureka over de vrouwelijke, platina energie. Een uitingvorm van de manlijke energie is dat wij mensen (M/V) alles in taal willen stollen. Nou is dat niet zo erg als het over een pen of een glas gaat, maar met alle abstractere, waardevolle begrippen gaat dat finaal mis! Zaken als gelijkwaardigheid, vriendschap, eer, respect (uh, sorry: respect) en liefde maken we dood en betekenisloos door ze te (willen) benoemen. Manlijke energie polariseert; zelfs door in deze tekst begrippen als 'mannen' en 'vrouwen' te hanteren – alsof het fysieke fenomenen zijn, waaraan iedereen dezelfde betekenis, lading en waardering toekent. Taal maakt dit soort ervaringen als liefde niet alleen dood, maar ook vooral onbereikbaar – als een moderne variant op de afaathandel. Ga maar na: als je liefde ervaart, ontbreken je de woorden om 'het' te beschrijven en al zeker de zin om dat te doen. Het ervaren is meer dan genoeg.

Pas wanneer je 'het' mist (en dat doet iedereen na de baarmoeder) of vindt dat je er het recht op hebt (= hetzelfde, mijns inziens), komt de behoefte op er woorden aan te geven. Vanuit de (eeuwigdurende) hoop of verwachting dat die ervaring dan van buiten ons (vandaar de 'aflaat' naar de hemel) naar ons toekomt en de ervaring opnieuw in ons gestopt wordt. Daarbij is wel een grove scheiding aan te brengen in copingstrategieën van mannen en vrouwen (dit geldt voor 80% van beide seksen): mannen proberen de situatie juist te analyseren in de hoop dat zij hun gevoel erover dan kunnen accepteren (= veranderen) en vrouwen gaan eindeloos praten over hun gevoel in de hoop op begrip (= dat 't weg gaat). In beide gevallen krijgt iets of iemand anders de schuld van het 'nare' gevoel. En maar hopen dat het daarna goed komt... We hebben dus allemaal 'torren in ons kop', zoals ze op het Waterlooplein zeggen.

Dit heeft GEEN MOER met romantische relaties of Venus te maken, maar met Mars en de Babylonische toren. Al die liefde is beschikbaar – voor iedereen - maar de verpakking staat de ontvang(st)er vaak niet aan en dan gaan we 'erover praten'. Ik heb na een oeverloos aantal 'relaties' ontdekt dat ik aan het wachten was, terwijl het wederzijdse cadeau of treinkaartje al lang gegeven was – tussen mij en de ander. Dan maar blijven, de ander 'klein zien', helpen en 'het' proberen bij te sturen. Dit leidde bijna altijd tot verkleefde, scheve verhoudingen en een teleurstellende afloop. Om mij daarna weer eens te realiseren dat ik dus niet van hun al dan niet bewegen afhankelijk was voor mijn levenslust, keuzemogelijkheden en energie. De achterliggende pijn werd wel steeds aangeraakt, maar het litteken bleef dicht.

Nu wordt ik voor mijn gevoel nogal voor het blok gezet door mevrouw. Dat gevoel komt vooral voort uit het feit dat het via een mededeling gaat en niet met een open vraag. En kennelijk raakt dat een hele serie rode knoppen in mij: "ik heb niets te zeggen", "ik word niet begrepen". En kennelijk is dat heel erg voor mijn kleine kind, diep in me. Het is lang geleden dat een mevrouw zo diep in mij mocht komen, dat ze dat zo kon aanraken. Weet je? Ik ken eigenlijk maar één vrouw (Anki, vandaar haar rol in dit geheel) die open vragen kan stellen! Zij is kennelijk niet bang voor een 'nee'. Laatst heb ik daar eens mee geëxperimenteerd; de dame in kwestie stikte haast, maar de vraag kwam niet uit haar strot.

Uit een eerste neiging mijzelf te willen 'beschermen' komt er dan trots op en zwart/wit keuzes tussen opties (drie van de vier primaire reacties: vluchten, vechten of bevriezen – vrijen is ff niet aan de orde hier). Inmiddels heb ik van een vriendin geleerd om dan gewoon stil te blijven staan, niets te doen, te analyseren of proberen te veranderen – maar alleen te voelen wat 'de situatie' met mij doet en daar ruimte aan te geven.

Perspective -

Use It or Lose It

If you turned to this page,
you're forgetting that what is going
on around you is not reality.

Think about that.

Remember where you came from,
where you're going, and why you created
the mess you got yourself into in the first place.

Illusions – Richard Bach

Wat riep (mijn interpretatie van – voor de volledig- en overbodigheid) die huidige situatie bij mij op? Het gevoel van een diep verdriet (met tegelijkertijd diezelfde stille rust die er al twee weken is in me – een wonderlijke combi) doordat ik het gevoel kreeg compleet verkeerd begrepen te worden en tegelijkertijd van een soort rust: Moon heeft mij ook al drie treinkaartjes gegeven in deze korte tijd en ik heb haar niet 'nodig' om die te gebruiken in mijn leven.

Wat zou het mooi zijn als wij mensen ook in dit soort situaties *met* elkaar kunnen praten, in plaats van *tegen* elkaar. Het blijkt nog steeds lastig te zijn om te luisteren naar wat de ander zegt, in plaats van wat we vinden van wat de ander zegt. Huh? Start de onderstaande link maar bij 0.13.25. Mijnheer Jacque Fresco is met zijn 94 jaar ouder dan Moon en ik bij elkaar; en daar heeft hij kennelijk veel mee gedaan! Wat hij in 20 minuten uitstekend bleek te kunnen vertellen....

www.citytv.nl/stream.php?href=rtsp://stream.citytv.nl/~citytv/media/GreenCross/gc280610part2.mov

<p>Moon en ik? Ach, we hebben elkaar alweer. Dus deze trilogie wordt vast weer vervolgd. Met zo'n muze haal ik Douglas Adams vanzelf wel een keer in!</p>
